

Het Boek Daniël - Nummer Zeventig

Van Oude Tafelen tot Moderne Verantwoordelijkheden: De Ontsluiering van de Verbondsreis

Jeff Pippenger

2024-02-03

Toen de Heer met het oude Israël een verbond aanging, gaf Hij twee tafelen als grondslag en symbool van de verbondsrelatie. De twee tafelen wezen ook op de verantwoordelijkheid van het oude Israël om aan de wereld een levend getuigenis van de twee tafelen te geven. Toen de Heer met het moderne Israël een verbond aanging, gaf Hij twee tafelen als grondslag en symbool van de verbondsrelatie. De twee tafelen wezen ook op hun verantwoordelijkheid om aan de wereld een levend getuigenis van alle vier de tafelen te geven.

De twee tafelen werden aan het letterlijke oude Israël gegeven, onmiddellijk nadat God hen uit de letterlijke slavernij van de Egyptische knechtschap had verlost en hen door de teleurstelling van de doortocht door de Rode Zee had geleid. De tijdsperiode waarin het letterlijke oude Israël in knechtschap verkeerde, was in de profetie uitdrukkelijk aangeduid als vierhonderddertig jaar, en gedurende die knechtschap vergat het letterlijke oude Israël de sabbat van de zevende dag en hield die niet langer in acht.

De twee tafelen werden aan het geestelijke moderne Israël gegeven kort nadat God hen uit de geestelijke slavernij van de katholieke knechtschap had bevrijd en hen door de grote teleurstelling van 1844 had geleid. De tijdsperiode waarin het geestelijke moderne Israël in slavernij verkeerde, was in de profetie uitdrukkelijk aangeduid als twaalfhonderdzesentwintig jaren, en terwijl het in slavernij verkeerde, vergat het geestelijke moderne Israël de sabbat van de zevende dag en hield op die te onderhouden.

Juist in de geschiedenis waarin God de twee tafelen aan Mozes gaf om naar het oude Israël te brengen, was zijn broer Aäron een gouden beeld van een kalf aan het maken. De twee tafelen van de Tien Geboden maken duidelijk dat God een na-ijverig God is, en Zijn na-ijver wordt in het bijzonder geopenbaard tegen afgoderij; en terwijl Mozes van de berg afdaalde, danste het oude Israël naakt rondom een gouden beeld dat vervaardigd was door degene die was uitgekozen als Gods woordvoerder.

En Mozes vertelde Aäron al de woorden des Heren die hem gezonden had, en al de tekenen die Hij hem bevolen had. Toen gingen Mozes en Aäron heen en verzamelden al de oudsten der kinderen Israëls. En Aäron sprak al de woorden die de Here tot Mozes gesproken had, en deed de tekenen voor de ogen van het volk. Exodus 4:28–30.

De broer van de profeet die het oude Israël leidde tijdens de verbondsgeschiedenis toen de twee verbondstafelen werden gegeven, was de leider in de opstand van het beeld der ijverzucht. De echtgenoot van de profetes die het moderne Israël leidde tijdens de verbondsgeschiedenis toen de twee verbondstafelen werden gegeven, was de leider in de opstand van 1863, en 1863 markeert de

eerste generatie van het adventisme als voorgesteld door een beeld der ijverzucht dat geplaatst wordt bij de ingang van de poort van het altaar.

Toen zei hij tot mij: Mensenkind, hef nu uw ogen op in de richting van het noorden. Zo hief ik mijn ogen op in de richting van het noorden, en zie, ten noorden van de poort van het altaar was deze afbeelding der ijverzucht bij de ingang. Ezechiël 8:5.

Het „altaar” is een symbool van Christus.

„Wij verkeren in gevaar het heilige met het gewone te vermengen. Het heilige vuur van God moet in onze inspanningen worden gebruikt. Het ware altaar is Christus; het ware vuur is de Heilige Geest. Dit is onze inspiratie. Alleen wanneer de Heilige Geest een mens leidt en bestuurt, is hij een betrouwbare raadsman. Indien wij ons afwenden van God en van Zijn uitverkorenen om bij vreemde altaren raad te vragen, zal ons geantwoord worden naar onze werken.” Selected Messages, boek 3, 300.

De „poort” is de kerk.

„Voor de nederige, gelovige ziel is het huis van God op aarde de poort van de hemel. Het loflied, het gebed, de woorden die door Christus’ vertegenwoordigers worden gesproken, zijn door God aangewezen middelen om een volk voor te bereiden op de gemeente hierboven, op die verhevenere eredienst waarin niets kan binnengaan dat verontreinigt.” Testimonies, deel 5, 491.

In 1863 werd het Laodicese adventisme een wettelijk geregistreerde kerk en hield het op een beweging te zijn. Op dat moment „trad” het de kerkgeschiedenis binnen. In 1863 trad de kerk van Christus in een wettelijke verbintenis met de regering van de Verenigde Staten. In dat jaar voerden zij ook een vervalste kaart in ter vervanging van de twee heilige tafelen van Habakuk. Zodra de tweede tafel was vervaardigd, bereidden degenen die in de profetische geschiedenis door Aäron werden voorgesteld een vervalst beeld voor.

Het tweede gebod is de meest specifieke waarschuwing tegen afgoderij en de verering van beelden. Daar openbaart God ook Zijn karakter als een na-ijverig God. Daar legt Hij tevens het beginsel vast dat Hij het oordeel over de goddelozen voorbehoudt tot in het derde en vierde geslacht. De Tien Geboden zijn een afschrift van het karakter van Christus.

„Voor de verwerping van Christus, met de gevolgen die daarop volgden, waren zij verantwoordelijk. De zonde van een natie en de ondergang van een natie waren te wijten aan de godsdienstige leiders.”

“Zijn in onze tijd niet dezelfde invloeden werkzaam? Volgen niet velen van de pachters van de wijngaard des Heren in de voetstappen van de Joodse leiders? Leiden godsdienstige leraren de mensen niet af van de duidelijke eisen van het woord van God? Onderwijzen zij hen niet in overtreding, in plaats van hen op te voeden tot gehoorzaamheid aan Gods wet? Vanaf vele kansels in de kerken wordt het volk geleerd dat de wet van God voor hen niet bindend is. Menselijke overleveringen, verordeningen en gebruiken worden verheven. Hoogmoed en zelfvoldaanheid vanwege de gaven van God worden aangewakkerd, terwijl Gods aanspraken

worden genegeerd.

“Door de wet van God terzijde te stellen, weten mensen niet wat zij doen. Gods wet is de afspiegeling van Zijn karakter. Zij belichaamt de beginselen van Zijn koninkrijk. Wie weigert deze beginselen te aanvaarden, plaatst zichzelf buiten de stroom waarin Gods zegeningen vloeien.” *Christ’s Object Lessons*, 305.

Het karakter van Christus is Zijn beeld, en daartoe behoort dat Hij een na-ijverig God is. Gods na-ijver werd in Christus geopenbaard toen Hij tweemaal de tempel reinigde. Bij de eerste tempelreiniging werden de discipelen die dit werk aanschouwden ertoe gebracht zich te herinneren dat de Schrift verwees naar Gods na-ijver.

En het Pascha der Joden was nabij, en Jezus ging op naar Jeruzalem, En trof in de tempel hen aan die runderen en schapen en duiven verkochten, en de wisselaars, daar zittende; En nadat Hij een gesel van touwtjes gemaakt had, dreef Hij hen allen uit de tempel, ook de schapen en de runderen; en Hij stortte het geld der wisselaars uit en keerde de tafels om; En Hij zeide tot hen die de duiven verkochten: Neemt deze dingen vanhier; maakt het huis Mijns Vaders niet tot een huis van koophandel. En Zijn discipelen herinnerden zich dat geschreven was: De ijver voor Uw huis heeft Mij verteerd. Johannes 2:13–17.

In de Schriften is in zowel het Hebreeuws als het Grieks het woord „ijverig” tevens het woord „jaloers”. Het is hetzelfde woord. Toen Christus de tempel reinigde, openbaarde Hij Gods jaloersheid, die een eigenschap van Gods karakter is welke in het tweede gebod wordt aangeduid, en zij openbaart zich in het bijzonder tegen afgoderij. Toen Mozes van de berg afdaalde met de twee tafelen en begreep wat Aäron had gedaan en wat het volk deed, verbrak hij de twee tafelen. De twee tafelen waren het ware beeld van jaloersheid, want zij waren stoffelijke voorstellingen die God aanduiden als een jaloers God. Toen Mozes de twee tafelen verbrak, openbaarde hij juist die jaloersheid die in het tweede gebod wordt aangeduid.

En Mozes keerde zich om en daalde van de berg af, en de twee tafelen van de getuigenis waren in zijn hand; de tafelen waren aan beide zijden beschreven; aan de ene zijde en aan de andere zijde waren zij beschreven. En de tafelen waren het werk Gods, en het schrift was het schrift Gods, gegrift op de tafelen. Toen Jozua het geluid van het volk hoorde, terwijl zij juichten, zei hij tot Mozes: Er is krijgsgeschreeuw in het kamp. En hij zei: Het is niet de stem van hen die roepen om de overwinning, noch is het de stem van hen die schreeuwen omdat zij overwonnen zijn; maar het geluid van hen die zingen hoor ik. En het geschiedde, zodra hij dicht bij het kamp gekomen was, dat hij het kalf zag en de reidans; toen ontbrandde de toorn van Mozes, en hij wierp de tafelen uit zijn handen en verbrijzelde ze onder aan de berg. Exodus 32:15–19.

De twee tafelen waren het getuigenis van Gods karakter. Het karakter van God is het beeld dat in mensen gevormd moet worden door de gerechtigheid van Christus. De twee tafelen zijn het ware beeld van na-ijver, en Aäron had een vervalst beeld van na-ijver voortgebracht juist op het ogenblik dat het ware beeld van na-ijver aan het oude Israël werd overgegeven. Degenen in wie Christus gestalte heeft gekregen, hebben Zijn beeld en het kleed van Zijn gerechtigheid, terwijl Aärons feestvierders naakt dansten, want zij waren Laodicezen. Laodicezen zijn „ellendig, jammerlijk, arm, blind en naakt.”

En toen Mozes zag dat het volk naakt was; (want Aäron had het naakt gemaakt, tot hun schande onder hun vijanden). Exodus 32:25.

In 1856, zeven jaar voordat de vervalste kaart werd vervaardigd, stelden zowel James als Ellen White vast dat de beweging in de Laodiceïsche toestand was overgegaan. In 1863 was het adventisme geestelijk even „naakt” als het oude Israëel letterlijk „naakt” was terwijl het rondom het vervalste beeld van de jaloersheid danste. De vervalsing die Aäron had gemaakt, was een afgod van goud, maar het was een beeld van een kalf, dat een beest is. Het was een beeld van het beest, en ook een beeld voor het beest. Het gouden kalf was een beeld van het beest, maar het was ook gewijd aan de goden van wie Aäron ten onrechte verklaarde dat zij Israëel uit de Egyptische slavernij hadden verlost.

En hij nam het uit hun hand aan en bewerkte het met een graveerstift, nadat hij er een gegoten kalf van gemaakt had; en zij zeiden: Dit zijn uw goden, o Israëel, die u uit het land Egypte hebben opgevoerd. En toen Aäron het zag, bouwde hij er een altaar vóór; en Aäron deed een afkondiging en zei: Morgen zal er een feest voor de HEERE zijn. En zij stonden de volgende morgen vroeg op, brachten brandoffers en offerden dankoffers; en het volk ging zitten om te eten en te drinken, en stond op om zich te vermaken. Exodus 32:4–6.

Het gouden kalf was een beeld van een beest, maar het was gewijd aan valse goden, en zo was het ook een beeld (offer) voor het beest. Het beeld was van goud gemaakt, wat het symbool van Babylon is, en het was een kalf, wat de hoogste vorm van offer in de heiligdomsdienst is. Het was gewijd aan de goden van Egypte. Mysterie Babylon (want alle profetische getuigenissen duiden het einde van de wereld aan) bestaat uit een vrouw die op een beest rijdt. Het beest waarop de vrouw rijdt is de Verenigde Naties (tien koningen), en is een symbool van de draak, het atheïsme en Egypte. De vrouw zelf is een vervalsing van Gods ware kerk. Het gouden kalf dat Aäron aan de goden van Egypte wijdde, was een voorafbeelding van de grote hoer van Openbaring zeventien, die Babylon (goud) is, rijdend op een beest (Egypte) en een vervalste kerk (kalf).

Tegelijkertijd bouwde Aäron een altaar, dat, zoals zojuist uiteengezet, Christus, het ware altaar, voorstelt. Vervolgens stelde hij een vervalst stelsel van aanbidding in, want hij riep voor de volgende dag een feest voor de HEERE uit. Aärons gouden kalf was een beeld “van” en “voor” het beest, en het werd opgericht “vóór” een valse Christus, en er werd een dag vastgesteld om zijn valse stelsel van aanbidding te vieren.

De Verenigde Staten zijn de macht die een beeld voor het beest opricht en vervolgens de wereld dwingt zijn voorbeeld te volgen. De Verenigde Staten hebben de macht om dat stelsel van aanbidding aan de wereld op te leggen, en zij doen dit in het gezicht van het beest, „voor” het.

En ik zag een ander beest opkomen uit de aarde; en het had twee horens als die van een lam, en het sprak als een draak. En het oefent al de macht van het eerste beest vóór diens ogen uit, en maakt dat de aarde en hen die daarop wonen het eerste beest aanbidden, welks dodelijke wond genezen was. Openbaring 13:11, 12.

De mens der zonde, die het pausdom is, is het beest uit de zee van Openbaring dertien. Wanneer de Verenigde Staten als een draak spreken, bij de spoedig komende zondagswet, begint het dan de

wereld te dwingen een beeld voor het beest op te richten. Het beest vóór de Verenigde Staten (het beest uit de aarde) is het pausdom (het beest uit de zee). Het pausdom is een valse Christus, en Aäron had zijn gouden beeld opgericht vóór een valse Christus, want Christus is het ware altaar. Aäron stelde vervolgens een vals stelsel van aanbidding in, zoals weergegeven door de afkondiging van de feestdag die de volgende dag zou plaatsvinden. Ook de Verenigde Staten dwingen een vals stelsel van aanbidding af, en ook dit is verbonden met een valse dag van aanbidding.

Toen Mozes van de berg afdaalde, ging de strijd tussen het ware en het valse beeld der jaloersheid—het beeld van Christus of het beeld van Satan. De vervalsing bestond uit een valse Christus (het altaar), een valse ervaring (Laodicéa), een valse dag van aanbidding („morgen is het een feest des HEEREN”). De opstand van het gouden kalf vertegenwoordigt de opstand van de spoedig komende zondagswet, maar zij vertegenwoordigt ook de opstand van het Laodicese Adventisme in 1863.

In 1863 werd een vervalste tafel ingevoerd om de juwelen van Millers droom, zoals voorgesteld op Habakuks twee tafelen, te bedekken. Die twee tafelen waren voorafgeschaduwde door de twee tafelen die Mozes op de berg ontving. In 1863 werd een wettelijke verbintenis met de regering van de Verenigde Staten aangegaan, waarmee de Milleritische beweging werd beëindigd en de Laodiceaanse beweging wettelijk werd geregistreerd als de Kerk van de Zevendedagsadventisten. Die verhouding werd voorgesteld door Aarons beeld van het beest, dat profetisch wordt omschreven als de vereniging van Kerk en Staat, en zo zowel voorafschaduwde dat de Millerieten in 1863 een Kerk-Staatverhouding tot stand brachten, alsook de Verenigde Staten bij de spoedig komende zondagswet voorafschaduwde.

Aärons naakte dansende dwazen, die de vervalste ervaring van Laodicea vertegenwoordigen, waren precies zoals de Milleritische beweging in 1856 was geworden. De geestelijke ervaring die door Aärons dansende dwazen werd voorgesteld, stond in contrast met de ervaring van Mozes, die de jaloezie van Gods karakter jegens afgoderij openbaarde. Een „dans” is in de profetie een symbool van misleiding, en Aärons dansende dwazen vertegenwoordigden ook de misleiding die door de Verenigde Staten teweeggebracht wordt wanneer het de wereld dwingt te „dansen” op de muziek van Nebukadnezars muziekkorps, terwijl de hoer van Tyrus haar liederen zingt.

In 1863 ging de Laodiceïsche Milleritische beweging over in de wettelijk geregistreerde Laodiceïsche Kerk der Zevendedagsadventisten. Zoals in eerdere artikelen is vastgesteld, werd in 1863 Jericho herbouwd, want Jericho is een symbool van de welvaart van Laodicea en fungeert als een vervalsing van de stad Jeruzalem. In 1863 vertegenwoordigde de invoering van een vervalste profetische kaart een herhaling van de geschiedenis van Aäron, het gouden kalf en de dansende dwazen. De geschiedenis van de verlossing aan de Rode Zee is herhaaldelijk door Zuster White gebruikt om de geschiedenis van het vroege adventisme te illustreren, en deze toepassing stemt volkomen overeen met de geschiedenis van Mozes en Aäron in de controverse over het beeld der jaloezie.

In 1863 begon de eerste generatie van het Laodiceïsche adventisme toen een beeld van jaloezie werd geplaatst in de poort (kerk), die vóór het altaar (Christus) was. Die eerste generatie „ging” vervolgens een zich verhevigde geschiedenis van gruwelen binnen.

Toen zei hij tot mij: Mensenkind, hef nu uw ogen op in de richting van het noorden. Zo hief ik mijn ogen op in de richting van het noorden, en zie, aan de noordzijde, bij de poort van het altaar, stond dit beeld der jaloersheid bij de ingang. Ezechiël 8:5.

Wij zullen deze beschouwingen in het volgende artikel voortzetten.

„Wat is onze toestand in deze ontzagwekkende en ernstige tijd? Ach, wat heerst er een trots in de kerk, wat een huichelarij, wat een misleiding, wat een liefde voor kleding, lichtzinnigheid en vermaak, wat een verlangen naar de opperheerschappij! Al deze zonden hebben het verstand verduisterd, zodat de eeuwige dingen niet zijn onderscheiden. Zullen wij de Schriften niet onderzoeken, opdat wij mogen weten waar wij ons bevinden in de geschiedenis van deze wereld? Zullen wij niet tot inzicht komen met betrekking tot het werk dat in deze tijd voor ons wordt volbracht, en de positie die wij als zondaars behoren in te nemen terwijl dit verzoeningswerk voortgaat? Indien wij enig belang hechten aan de zaligheid van onze ziel, moeten wij een besliste verandering tot stand brengen. Wij moeten de Heere zoeken met waarachtige boetvaardigheid; wij moeten met diepe verslagenheid van ziel onze zonden belijden, opdat zij uitgewist mogen worden.

„Wij mogen niet langer op de betoverde grond blijven. Wij naderen snel het einde van onze genadetijd. Laat iedere ziel zich afvragen: Hoe sta ik voor God? Wij weten niet hoe spoedig onze namen door de lippen van Christus genomen zullen worden en onze zaken definitief beslist zullen zijn. Wat, o wat, zullen die beslissingen zijn! Zullen wij tot de rechtvaardigen gerekend worden, of zullen wij onder de goddelozen geteld worden?

“Laat de gemeente opstaan en berouw hebben over haar afkeringen voor God. Laat de wachters ontwaken en op de bazuin een helder geluid geven. Het is een duidelijke waarschuwing die wij moeten verkondigen. God gebiedt Zijn dienstknechten: ‘Roep luidkeels, houd niet in, verhef uw stem als een bazuin, en verkondig Mijn volk hun overtreding en het huis van Jakob hun zonden’ (Jesaja 58:1). De aandacht van het volk moet worden gewonnen; tenzij dit kan worden gedaan, is alle inspanning vergeefs; al zou een engel uit de hemel neerdalen en tot hen spreken, zijn woorden zouden niet meer nut doen dan wanneer hij tot het koude oor van de dood sprak.”

„De gemeente moet tot handelen ontwaken. De Geest van God kan nooit komen voordat zij de weg bereidt. Er behoort ernstig zelfonderzoek te zijn. Er behoort eensgezinde, volhardende gebed te zijn, en door het geloof een zich toe-eigenen van de beloften van God. Er behoort te zijn, niet een bekleding van het lichaam met een rouwgewaad, zoals in oude tijden, maar een diepe verootmoediging van de ziel. Wij hebben niet de minste reden tot zelfvoldoening en zelfverheffing. Wij behoren ons te verootmoedigen onder de machtige hand van God. Hij zal verschijnen om de ware zoekers te vertroosten en te zegenen.” Selected Messages, boek 1, 125, 126.